

Eliksir młodości dla... włókna

Prawda, że nie jest to sprawa taka prosta, 5 tys. ludzi brakujących do pełnego stanu zatrudnienia w przemyśle lekkim — to cyfra, która mówi sama za siebie. Niższe, niż gdzie indziej zarobki, zacofanie techniczne oraz wynikające z tego zacofania uciążliwe warunki pracy nie zachęcają do obierania zawodu tkacza czy przędki. Ale nie tylko to jest przyczyną odpływu młodych od zawodu włókniarza. W pewnej mierze winę za taki stan rzeczy ponosi również i kierownictwo przemysłu, które przez cały okres ostatnich lat nigdy właściwie do pro-

Przemysł włókienniczy starzeje się w zaskakującym tempie. Na 400 tys. ogólnej liczby włóknarzy młodzieży jest zaledwie 3,2 proc. prawie tyle samo co inwalidów (3 proc.). Ponad 21 proc. ogólnego stanu zatrudnienia to ludzie liczący sobie ponad 50 lat. W tej sytuacji, biorąc do tego pod uwagę słaby napływ młodzieży do zawodu obserwowany w ciągu ostatnich kilku lat, perspektywy przemysłu włókienniczego nie przedstawiają się zbyt różowo. o ile rzecz jasna nie podejmie się energicznych kroków w celu odmlodzenia przemysłu, zapewnienia mu dopływu młodych, wykwalifikowanych robotników.

blemów zabezpieczenia dopływu młodych rąk do pracy nie przykładało dostatecznej wagi.

Weźmy sprawy szkolenia zawodowego oraz tzw. doszkalania. W pierwszym okresie powojennym młodzież gromadziła się do fabryk. Ze wsi napłynęło wiele tysięcy młodych, chętnych do roboty w przemyśle. W zakładach przemysłu włókienniczego właśnie młodzież zainicjowała współzawodnicztwo pracy i właśnie ta młodzież masowo zgłaszała się do kilku istniejących wówczas przyfabrycznych szkół tkactwa i przędzalnictwa.

Ale tak — było. Dziś śledzi prawie nie pozostało po ówczesnym zapale młodych. Dlaczego?

Zajrzyjmy do statystyki przemysłu lekkiego. Cytujemy dosłownie z referatu wygłoszonego na ostatnim plenum Zarządu Głównym Związku Zawodowego Prac. Przem. Włók. Odzież. i Skórzanego przez przewodniczącego związku p. Józefa Spychalskiego: „Dotychczasowe szkolenie zawodowe pracowników przemysłu włókienniczego i odzieżowego jest wielce nie wystarczające. Po siadamy bowiem zaledwie 1 eksperymentalną szkołę otwartą w br. przy ZPB im. 1 Maja w Łodzi oraz 1 szkołę Przeprosobienia Zawodowego przy Sosnowieckich Zakładach Przem. Włókiennego. Poza tym żaden zakład nie prowadzi szkoły zawodowej dla młodoletnich włóknarzy. Ministerstwo Oświaty prowadzi tylko 6 szkół typu zasadniczego dla przemysłu bawełnianego, szkolących robotników i 6 szkół szkolących techników dla niektórych branż przemysłu włókienniczego“.

Jest oczywiste, że tak znikomą ilość szkół włókienniczych, posiadających zresztą niewielu słuchaczy (szkoła Przędzalnicza przy WZPB im. 1 Maja w Łodzi na 150 miejsc ma tylko 60 uczennic) nie jest w stanie pokryć zapotrzebowania przemysłu na siłę roboczą. Zachodzi więc pilna potrzeba organizowania przyzakładowych szkół zawodowych oraz dociekalanin przywzrostatowych. Tym czasem, jak słyszeliśmy na jednej z narad, w której uczestniczył wiceminister przemysłu lekkiego M. Minor, wynagrodzenie przędki doszkalającej młodzież uzależnione jest nie od jej wkładu pracy lub wyników szkolenia, ale od tego, czy szkoleny całopiec albo dziewczyna zostaną w zakładzie czy nie. A ponieważ zdarza się, że młody robotnik przed ukończeniem nauki rzuca pracę — ucząc go przędki czy tkaczki czuje się wówczas bez wynagrodzenia. To, rzecz jasna, nie zachęca do udziału w szkoleniu i coraz trudniej namówić wykwalifikowanego robotnika do podjęcia się obowiązku instruktora szkolenia zawodowego.

Podjęta przed paroma tygodniami przez Biuro Polityczne KC Partii uchwała w sprawie zmian w zakresie szkolenia, zatrudnienia i wynagradzania młodzieży w gospodarce społecznej nakłada na przemysł poważny obowiązek natychmiastowego zajęcia się sprawą szkolenia i doszkalania zawodowego młodzieży. Odnosi się to szczególnie do przemysłu włókienniczego.

Wydaje się, że jest rzeczą konieczną, aby w ślad za wspomnianą uchwałą energiczne kroki rozpoczęła administracja przemysłowa w kierunku zapewnienia warunków do realizacji tej uchwały przez wszystkie zakłady pracy.

Odmlodzenie przemysłu włókienniczego bowiem, zapewnienie dopływu świeżych, młodych kadr — wykwalifikowanych tkaczy i przędek staje się sprawą pierwszej wagi.

K. WYRZ.

Jak to było w Korei

Mówi dr Stefan Chmielewski odznaczony Orderem Szlądaru Państwowego

Czterech lekarzy łódzkich otrzymało ostatnio wysokie odznaczenia koreańskie. Orderem Szlądaru Państwowego II stopnia odznaczony został dr Stefan Chmielewski, Orderem Szlądaru Państwowego III stopnia — dr dr Zenon Tarzecki, A. Wierzbowska i A. Laudanski.

Przedstawiciel naszej redakcji przeprawił rozmowę z jednym z odznaczonych dr Stefanem Chmielewskim (zdjęcie obok) ordynatorem oddziału chirurgicznego Szpitala im. Jonschera.

— Kiedy pan doktor był w Korei?
— W roku akademickim 1955-56. Wraz z 18-osobową grupą Polaków pracowałem w mieście Hamhyn — posiadającym obok stolicy Korei drugą w tym kraju Akademię Medyczną. W tym mieście Polacy zbudowali szpital, który jest szpitalem klinicznym tej akademii. Osobiście byłem kierownikiem naszej polskiej grupy, konsultantem do spraw organizacyjnych szpitala klinicznego i konsultantem chirurgicznym. Dużą ilość czasu naszą grupą poświęcała pracy społecznej — a więc odczyty i pogadanki z dziedziny sanitarnego i higieny.
— W jakim języku?
— Po polsku przy pomocy tłumacza. Ale muszę zaznaczyć, że przed wyjazdem do Korei nauczyliśmy się języka koreańskiego i opanowaliśmy go o tyle, że potrafiliśmy np. zupełnie dobrze odczytywać i pisać koreańskie nazwiska.
— Na czym polegała praca grupy polskiej służby zdrowia, której był pan kierownikiem?
— Naszym naczelnym zadaniem była dydaktyka. Mieliśmy wychować nowy narybek asystentów kliniki Akademii Medycznej w Hamhynie.
— Czy oprócz pana byli w tej grupie i inni łódzianie?
— Dr Laudanski, laryngolog, i dr Torzecki, anatomopatolog. W poprzedniej grupie, która pracowała o rok wcześniej — dr Wierzbowska.

— Jak ułożyła się współpraca z koreańskimi lekarzami w Hamhynie?
— Szybko zdobyliśmy zaufanie i opanowaliśmy. W naszych po kojach godzinami siedzieli nie tylko asystenci, ale i profesorowie, którzy garnęli się do nas, chcąc unowocześnić swą wiedzę medyczną. Nasza grupa potrafiła ugruntować sobie pewną pozycję w społeczeństwie koreańskim, które bardzo się do nas przywiązało. To zresztą najlepiej uwiódniło się przy odjeździe.
— Żegnano was serdecznie?
— Bardzo. Na małej odprawie stacjonarnej żegnało nas przeszło tysiąc osób, a trzy przedziały pełne były kwiatów. Nie brakło przy pożegnaniu ani gorących i serdecznych słów, ani nawet łez.
— A jak czuje się pan w roli odznaczonoego?
— Na uroczystości w ambasadzie koreańskiej byłem — jak chyba wszyscy inni — bardzo wzruszony. W Korei każdy z nas chciał pracować jak najlepiej i dać z siebie najwięcej. No cóż, przyjemnie jest być docenionym i uzyskać zaufanie.
Rozmawiała
WACŁAWA KASPRZAK.

Miss Polonia w USA

Miss Polonia Alicja Bobrowska przybywa do Hollywood, witana przez Miss USA 1957 r. — Charlotte Sheffield. Fot. — CAF

* Jaki ma być klub — świetlica

* Jak zorganizować wolny czas

— bada opinię społeczną

Łódzki Ośrodek Metodyczny

Ostatnio daje się zaobserwować zwrot w kierunku rozwoju świetlic i klubów. Ponieważ dotychczasowe wyniki, w minionym okresie, nie daly dobrych efektów, chodzi o wysondowanie opinii społecznej: jaka ma być świetlica i co uczęszczający do niej chcą tam znaleźć.

Zainteresowanie tą sprawą przejawiają również i inne czynniki, jak Prezydium Rady Narodowej i związki zawodowe, które przeznaczyły pewne sumy na te badania.

W tym celu Ośrodek Instruktorsko-Methodyczny LDK wespół z Zarządem Głównym Zw. Zaw. Włóknarzy rozpoczął prace badawcze, które w konsekwencji mają wytworzyć poglądy na zagadnienie ruchu klubowo — świetlicowego. Badania te prowadzi 15-osobowy zespół pod kierunkiem socjologa M. Hessonowej.

Badania obejmują ankietę 100 punktów — w tym 50 spośród łódzkich świetlic, domów kultury i klubów, 25 punktów po dawnych świetlicach, które zlikwidowano (gdzie to święty materiał dla badań, jakie błędy zdecydowały o likwidacji i co się stało z majątkiem społecznym oraz z działaczami tych świetlic) i 25 punktów przy tych zakładach pracy, gdzie nie było świetlic.

Już pierwsze wyniki badań daly ciekawe spostrzeżenia. Za wcześniej jednak o nich mówić obecnie przed zakończeniem pierwszego etapu badań. Dodajmy tylko, że dają się zauważyć takie ciekawe przypadki, iż mimo likwidacji świetlic i zniknięcia dyktandki „świetlica“ — zespoły spotykają się i nadal pracują w tym samym lokalu. Faktycznie więc świetlica istnieje. Nie są to wypadki notoryczne. Świadczą jednak one o tym, że ludzie chętnie gromadzą się do życia klubowego.

W późniejszym terminie przewidziana jest ankietka dla zbadania opinii społecznej w naszym mieście na temat ruchu świetlicowego i zorganizowania sobie czasu po pracy. Temat ten stanowi obecnie

czołowe zagadnienie socjologiczne w wielu krajach na Zachodzie. Niewątpliwie zainteresoowani i u nas również przedstawiciele różnych środowisk.

Chodzi o to, żeby w oparciu o faktyczne potrzeby ludzkie stworzyć nowe i ciekawe formy pracy.

Zakończenie prac badawczych przewiduje się w październiku. (lg)

KONKURS na pamiętnik — wspomnienia

Pracownia badań Centralnej Poradni Amatorskiego Ruchu Artystycznego (dawnej Centralny Dom Twórców Ludowych) rozpisala konkurs dotyczący historii amatorskiego ruchu artystycznego. Równocześnie Wojewódzki Ośrodek Instruktorsko-Methodyczny LDK rozpisal konkurs z dodatkowymi nagrodami za uwzględnienie tematyki łódzkiej (z Łodzi lub woj. łódzkiego), w którym przewidziane są wysokie nagrody pieniężne.

Ponadto Ośrodek prowadzi cykl prac badawczych w prasie okresu międzywojennego na temat działalności amatorskich zespołów artystycznych. W pracy tej chodzi o wydobycie pewnych wartości amatorskiego ruchu artystycznego z okresu 20-lecia i nurtu rewolucyjnego oraz cennych doświadczeń z tamtego okresu, celem wydania następnie publikacji.

Są np. wersje, że w Łodzi było szereg mniej znanych rewolucyjnych wierszy Broniewskiego, które krążyły w opisach po fabrykach oraz wersja o wyjeździe grupy recytatorów z rewolucyjnym programem artystycznym, która przedostała się drogą nielegalną za granicę.

Tematyka prac konkursowych powinna obejmować zagadnienia związane z historią lub bieżącą działalnością artystycznego zespołu i życiem artystycznym środowiska.

BRUKSELA, 10 lipca 1958 r.

Przeprowadziłem wśród znajomych w Brukseli mały plebiscyt na temat, który z pawilonów najbardziej się podoba. zarówno pod względem architektonicznym, jak i kultury ekspozycji. Zdecydowana większość wypowiedziała się za pawilonem czeskosłowackim, inni zaś za angielskim. Wprawdzie ktoś z indagowanych zapytał: czy można wśród tysięcy różnorodnych kwiatów odnaleźć najpiękniejszy? Wprawdzie jest tu nieopisana orgia architektoniczna i jest widoczne dążenie architektów do wzajemnego przeciwniecia się w odczukiwaniu nowych form. Wprawdzie trudno tu skoncentrować uwagę na jednym obiekcie, wobec tysięcy zjawisk i odwracających i rozprasających. Ale mimo to jest w czeskosłowackim pawilonie coś, co wyróżnia go ze wszystkich.

Nowoczesność formy w tym pawilonie jest ściśle powiązana z treścią ekspozycji i jest jej podporządkowana. Nie forma góruje tu nad treścią, lecz na odwrót. Sam pawilon — dzieło kolektywne architektów oraskich — jest budowlą o wspaniałych rozwiązaniach architektoniczno-plastycznych, daje przyjemne wrażenie estetyczne i góruje nad innymi pod względem kultury i sztuki.

Co pokazują Czesi? Ich pawilon w sposób niezrównany ilustruje technikę, kulturę i pracę narodów Czechosłowacji. Budza powszechny podziw wspaniałe precyzyjne maszyny, choć konkurencja w Brukseli jest kolosalna. Zachwycają wyroby z kryształów, zdumiewają supernowoczesne narzędzia medyczne, zastanawiają ich osłaniają w dziedzinie budowy elektrowni wodnych.

Ale nie zadowolili się oni tylko pokazem osiągnięć w dziedzinie kultury materialnej. W sposób może najbardziej zrzeczny i atrakcyjny wystawili dzieła swojej różnorodnej, bogatej sztuki i u-przystępnili zwiedzającym zapoznanie się ze wspaniałą muzyką. W żońnym z pawilonów nie ma takiego ścisiku, jak przed salą koncertową i w ogóle w całym budynku czeskosłowackim.

wyroby pamiątkowe, jak również w doskonałej restauracji, panuje nieopisany ruch i tłok. Czechosłowacy robią na tym dobry interes.

Chodzę po wystawie od pawilonu do pawilonu, oszołomiony ogromem wrażeń i zmecony wielogodzinna wędrówka. Upał jest niesamowity, więc zatrzymuję się chwilę nad strumykiem. I oto znowu cuda. Również woda stanowi jeden z elementów plastycznego tworzywa wystawy. W głębi parku Heysel spływają urocze schody wodne, opadające programi na niższy poziom. Mimo to jednak wrażenie jest takie, jakby woda płynęła w odwrotnym kierunku — w go-

Z pawilonu... do... pawilonu

(Od naszego specjalnego wystannika)

re. Jak to się dzieje? Wrażenie to dała sztucznie wywołane kontrstrumienie. Nad głowa znów co chwila przelatują różnobarwne wagoniki kolejki linowej, zawieszono nad terenem wystawy, przewożące tysiące ludzi pragnących rzucić okiem z góry na pawilony. Gdzie nie spojrzysz, wszędzie pastelowe kolory i mile dla oka kształty pawilonów wabią cie w różne strony.

A więc Belgia, małe państwo, które prawem gospodarza zajmuje największe przestrzeni wystawowej, bo aż 663 tys. metrów kwadratowych, na których zbudowano 22 pawilony, nie licząc innych wzniesionych przez firmy prywatne. Wszędzie podziwiasz potęgę przemysłowa małej Belii.

Oto pawilonu koncernu energetycznego ACE. Automatyczny informator, uruchamiany za naciśnięciem guzika, opowiada w sześciu językach o rozmiarach i potędze koncernu. Dalej znów pawilon mieszczący w sobie automatyzowaną fabrykę Coca-Coli. Tysiące butelek przesuwają się automatycznie na trans-

porterze, napełniając się mieszanka Coca-Coli. Cala, obrzmiła fabryka jest obsługiwana tylko przez jednego człowieka, wprawiającego w ruch automaty. Potem znów pawilon „czekoladowy”, zautomatyzowana fabryka czekolady. Naprzeciwko pawilon z napisem „Tytoń”. W jego wnętrzu — fabryka papierosów i cygar. Na ścianie statystyka: świat wypalił w 1939 roku 528.706.000.000 papierosów, a w 1956 roku — 1.200.000.000.000 sztuk. Świat, jak widać, zatruwa się nikotyną. Ludzie, coraz bardziej podnieceni i zdenerwowani, palą papierosy za papierosem...

Na małym wzgórzu, w gęszczy wielkich pawilonów, znajduje się niewielki budynek Sviamu. Pawilon w kształcie świątyni. Wewnątrz pusty, bogato obramowany złotem. Pośrodku znajduje się coś w rodzaju tronu Buddy. Mimo, że pawilon jest mały, że prawie nie w nim się nie znajduje — jest pełen wymowy i nikt go nie omija. Nie czytając napisu, każdy wie, że pawilon reprezentuje kraj Dalekiego Wschodu, że jest to Azja.

Również i pawilon francuski, gdyby nawet wewnątrz był pusty, jak pawilon Sviamu, każdy dostrzeżby w samej konstrukcji fantazje francuskiej architektów, fantazje narodu, który wydał Carbusiera, choć nie on ten pawilon profektował. Nawet fachowcy są zaskoczeni śmiałością technicznej koncepcji pawilonu francuskiego.

Duże zainteresowanie wzbudza również ukrvty wśród zieleni i drzew pawilon państwa Izrael. Wyróżnia się przede wszystkim tym, że poza ekspozycją dorobku rospodarczego Izraela, pokazano w sposób plastyczny i bardzo sugestywny dzieje narodu żydowskiego i jego martyrologii. Główna idea ekspozycji jest hasło: „Naród bez ziemi przwrócony ziemi bez narodu“.

Kończę mój pracowyty dzionek obejrzeniem pawilonu NRF. I tu konsternacja. W pięknym i rozległym pawilonie Niemcy dosłownie nie nie pokazują. Sadzac po zawartości ich pawilonu, można sądzić, że Niemcy to kraj wyłącznie rolniczy lub też, że nie innego nie robią tylko... przwgotowują kandydatów do pokojowej Nagrody Nobla. Podobno nawet wybuchł z tego powodu skandal w NRF...

MARIAN BIELECKI

Pierwszy w Polsce walec wibracyjny oraz mechaniczny ubijacz gruntu otrzyma łódzkie MPRD

Jedną z poważnych trudności łódzkiego Miejskiego Przedsiębiorstwa Robót Drogowych, jest brak odpowiedniego sprzętu mechanicznego, dzięki któremu można by było przyspieszyć roboty drogowe na ulicach naszego miasta. Toteż od dawna dyrekcja Przedsiębiorstwa czy nła intensywne starania o przyznanie niezbędnych maszyn.

Jak się obecnie dowiadujemy — już wkrótce nadejdzie do Łodzi, pierwszy raz do Polski sprowadzony z NRF jednotonowy walec wibracyjny oraz również z NRF mechaniczny ubijacz gruntu (ziemia, gruz, beton).

Walec wibracyjny w Łodzi będzie przechodził swego rodzaju próby. Okaze się czy zda on egzamin i czy nadal będziemy sprowadzać podobne maszyny. Mechaniczny ubijacz gruntu, podobnie jak i walec wibracyjny w poważnym stopniu przyspieszą się do przyspieszenia robót drogowych. Dotychczas bowiem ziemię, gruz i beton robotnicy ubijali ręcznie. W ciągu jednej godziny wydajność jednego robotnika wynosiła od 10 do 15 m² ubitego gruntu. Natomiast mechaniczny ubijacz w ciągu godziny ubije od 80 do 120 m² ziemi, gruzu i betonu. Jedynie kosztka nadal będzie się ubijać ręcznie.

(Kr.)

Handlowo-usługowe

Zasadniczym tematem obrad ostatniej sesji DRN - Chojny był rozwój sieci handlu, punktów usługowych i gospodarka materiałami budowlanymi na terenie dzielnicy.

Na terenie Chojen istnieją 404 sklepy uspołecznione oraz 136 prywatnych punktów sprzedaży. Nie jest to ilość wystarczająca. Szczególnie odczuwa się brak sklepu elektrycznego, gdyż cały południowy rejon dzielnicy ma do dyspozycji tylko jeden kiosk prowadzący sprzedaż tych artykułów, który (co gorsza) w tej chwili jest nieczynny z powodu braku personelu.

Brak również sklepu z artykułami piśmiennymi. A przecież są tu szkoły i dzieci.

Mieszkańcy Chojen to głównie właściciele małych domków z ogródkami. Potrzebny im jest sklep z narzędziami gospodarskimi i artykułami chemicznymi. Niestety, jednak uruchomienie niezbędnych placówek jest w tej chwili niemożliwe ze względu na brak pomieszczeń.

Kłopoty Chojen

Czasem bywa jednak odwrotnie. Jest lokal, a nie ma chętnych do jego zagospodarowania. Tak wygląda np. sprawa sklepu mięsnego przy ul. Trybunałkiej, który został zamknięty kilka miesięcy temu. Ponad 5 tys. osób, które tam zwykłe zakupywały mięso i wędliny musi teraz odbywać dwukilometrowe wędrówki do najbliższego sklepu mięsnego. MIM twierdzi, że otwarcie sklepu w zamkniętym lokalu nie ma sensu, gdyż będzie on nierentowny?!

Sytuacja może ulegnieć prawie, gdy oddane zostaną do użytku lokale sklepowe w czterech nowowbudowanych domach przy ul. Przybyszewskiego i Lokatorskiej.

Podobnie, jak rozwój sieci handlowej wygląda sprawa punktów usługowych. Na terenie dzielnicy istnieje ich 48. Nie zaspokaja to jednak potrzeb mieszkańców, gdyż większość tych placówek znajduje się na ul. Rzgowskiej. Otwartych jest na niej aż 49 zakładów szewskich. Obecnie na peryferiach dzielnicy uruchomienie punktów apodyktycznych jest niemożliwe ze względu na brak lokali, a prywatni rzemieślnicy niechętnie otwierają zakłady w tak mało atrakcyjnych miejscach.

Mgr R. Szyburski wiceprzewodniczącym DRN-Chojny

Dzielnicza Rada Narodowa Łódź - Chojny wybrała nowego wiceprzewodniczącego Prezydium — mgr Romualda Szyburskiego, członka Stronnictwa Demokratycznego.

Mgr R. Szyburski pełnił do tej pory funkcje radcy prawnego w Izbie Rzemieślniczej.

Sierpień w łódzkich teatrach

Od 1 sierpnia korzystać będą z zasłużonych urlopów zespoły Teatru Jaracza i Powszechnego. Rozpoczną natomiast prace łódzka Operetka w sali przy ul. Północnej, gdzie wystawiana będzie komedia muzyczna „Daj buzi, Kate”.

W Teatrze 715 będzie przedstawienie „Ich dwóch”, a od 2 sierpnia wraca na afisz tego teatru sensacyjna sztuka Wallace'a „Człowiek, który zmienił nazwisko”, w wykonaniu łódzkich aktorów.

Wznowi również pracę bawiący obecnie na występach w Sopocie zespół Teatru Nowego: od 6 sierpnia do końca miesiąca grać on będzie powodzeniową sztukę Zofii Natkowskiej „Dom kobiet”.

W najbliższym czasie uruchomione zostaną przy ul. Lubelskiej Nr 25, nowe punkty usługowe — spółdzielcze: szewski i krawiecki. Lokal jest już gotów. Dlaczego więc DBOR zwleka z oddaniem go do użytku spółdzielni? Ze względu na nierentowność zlikwidowano w br. 12 spółdzielni pracy. Lokale zostały przekazane do użytku Wydziałowi Gospodarki Mieszkalniowej. Jednocześnie w tym samym okresie wydano pozwolenie na uruchomienie nowych 79 placówek rzemieślniczych różnych specjalności.

Chojny są starą zaniedbaną dzielnicą. Większość budynków wybudowana została przed wojną metodą „byle

Łódzkie domy studenckie

przygotowują się do nowego roku akademickiego
★ Remonty w toku ★ Czy terminy będą dotrzymane?

Uniwersytet Łódzki ma do swojej dyspozycji pięć domów studenckich, z których trzy są w tej chwili w remoncie. Prace remontowe prowadzone są w domu przy Al. Kościuszki 17 — gdzie roboty są już na ukończeniu, w K DS na Bystrzyckiej, w DS na Bystrzyckiej — prace jęły w lipcu od Politechniki Łódzkiej, a także w trzech studenckich stołówkach. Wysokość kredytów na remonty wynosi 400 tys. zł.

Od 1 października w trzech odrestaurowanych domach studenckich zamieszka 1500 studentów z różnych wydziałów Uniwersytetu Łódzkiego. Dwa nie objęte remontami domy zajmują studenci Studium Zaocznego i pracownicy zakładów naukowych UL. Uniwersytet Łódzki dąży w miarę możliwości do zmniejszenia liczby mieszkańców domów studenckich. Idealem byłoby, aby na jednego studenta przypadało 6 m² powierzchni. W tej chwili na jednego mieszkańca DS przypada średnio 4,3 m².

Remonty są w toku i jak nas zapewnia wicedyrektor administracyjny UL — Styrczyński ukończone zostaną do

przewidywanym terminie, a we wrześniu.

Poważne trudności w remontach domów studenckich ma Łódzka Politechnika. Remontuje ona 6 domów studenckich i 3 stołówki. Wszystkie roboty oprócz zdunińskich, wykonuje brigada remontowa — instalacyjna Politechniki, która zatrudnia około 40 pracowników. Brak dostatecznej liczby malarzy i stolarzy w poważnym stopniu opóźnia i utrudnia prace. W tej chwili na ukończeniu jest remont II DS przy ul. Dąbrowskiego 87, a roboty zdunińskie zakończono już w III DS przy ul. Próchnika. Remonty pozostałych budynków są rozpoczęte. Dodatkową trudność stwarzają domy studenckie przy ul. Bystrzyckiej i przy ul. Zeromskiego. Wykonawca ich — ZBM nr 1 wywiązał się ze swoich zadań niesolidnie. Na skutek niedbałej roboty tworzą się zacieki, wypadają futryny itd.

Mgr Kujdowicz — dyrektor administracyjny PL twierdzi, iż mimo wymienionych trudności i dodatkowej ilości sprzętacek do

studencie będą dobrze przygotowane na przyjęcie studentów. Już 1 października 1.350 studentów Politechniki będzie się mogło o tym naocznie przekonać.

Jedynym domem studenckim Akademii Medycznej przy ul. Bystrzyckiej 11/13, objęty jest pracami elewacyjnymi, które zostaną ukończone w końcu sierpnia. Odda się tu do użytku balkony i tarasy.

(L. D.)

Kobiety dla kobiet

★ Co? ★ Gdzie? ★ Kiedy?

Sierpień jest jeszcze miesiącem urlopowym, ale już myśli się o sezonie jesiennym. Zwróciliśmy się więc do sekretarza Zarządu Łódzkiego Ligi Kobiet JANINY MACKIEWICZOWEJ z prośbą o informacje, jak organizacja kobieca widzi swe plany pracy na ostatni kwartał br.

— Czy zajdą jakieś nowości w programie waszych kursów?

— Owszem. Na życzenie kobiet i mając przede wszystkim na uwadze pomoc w organizacji życia domowego, chcemy urządzić obok dawno prowadzonych kursów kroju i szycia, szereg nowych kursów. A więc w pierwszym rzędzie kursy gospodarstwa domowego. Dotychczasowe jednorazowe pokazy były nie wystarczające. Zorganizujemy więc 3-miesięczny kurs tego rodzaju oraz szereg krótkich kursów np. wypiek ciast, przyrządzanie drugich dań itp. Na Chojnach i Polesiu zorganizujemy kursy haftu maszynowego oraz pikowania kałder i robót ręcznych na drutach. Wprowadzamy, jako nowość, lekcje rytmiki i gimnastyki leczniczej. Pragniemy także zorganizować kursy języków obcych minimalnie odpłatne. W naszej poradni krawieckiej, która cieszy się dużą popularnością, zainstalujemy maszynę dziewiarską i zorganizujemy poradnictwo w tej dziedzinie.

— W jakich jeszcze innych kierunkach pójdzie poradnictwo Ligi Kobiet?

— Obok poradni prawno-społecznych, które mają już wśród łódzianek ustaloną opinię i popularność, od września organizujemy przy Zarządzie Łódzkim Ligi Kobiet, poradnię pedagogiczną dla rodziców. Będą w niej udzielali porad lekarze i pedagodzy na temat jak wychowywać dzieci, zwłaszcza trudne. Chcemy też organizować specjalne pogadanki m. in. na te tematy na piątkowych wieczorkach, które odbywać się będą w świetlicy przy ul. Andrzeja Struga 1 „przy telewizorze”. Otwieramy też dwie poradnie z zakresu gospodarstwa domowego, w tym jedną prawdopodobnie na Widzewie. Do takiej poradni będzie można zwracać się z zapytaniami np. dlaczego nie udają się woki, jak nakrywać do stołu, jak urządzić przyjęcie ślubne itp. Przy poradni czynna będzie biblioteka.

Do Inowłódza nad Pilicę...

KD ZMS i Towarzystwo Krzewienia Kultury Fizycznej organizują w niedzielę, dnia 3 sierpnia br. wycieczkę samochodami do Inowłódza nad Pilicę. W programie: kąpiel, gry sportowe itp. atrakcje.

Dla członków uczestnictwo bezpłatne, nie członkowie — za minimalną opłatą. Ilość miejsc ograniczona.

Informacji udziela sekretariat, ul. Sienkiewicza 9, tel. 211-42.

W razie niepogody wycieczka odłożona będzie na niedzielę następną.

Uwaga, Czytelnicy!

Zawiadamy, że w związku z urlopem naszego radcy, od dziś porady prawne zostają zawieszane i wznowienie ich nastąpi dopiero w dniu 25 sierpnia.

Prace plastyków łódzkich na wystawie w Sopocie

W Sopocie zorganizowana została II Ogólnopolska Wystawa Malarska, obejmująca trzy wielkie sale zapelnione eksponatami o różnej technice.

Komenda Chorągwi Ziemi Łódzkiej ZHP zawiadamia

wszystkich drużynowych wiejskich, udających się na obóz do Ruczewa, woj. gdańskie, iż zbiórka uczestników odbędzie się w dniu 1.VIII. 58 r. w Komendzie Chorągwi o godz. 14. Wyjazd nastąpi w godzinach wieczornych.

Jak informują nas, na powyższą wystawę prace swoje posłali również i dwaj artyści łódzcy, a to: LECH KUNKA i JERZY NOWOSIELSKI. Pierwszy z nich przesał pięć kompozycji, drugi dwa pejzaże miejskie „Miasto w górach”, „Droga w lesie” oraz portret kobiety.

Obok Wystawy Młodego Malarstwa otwarta została w Sopocie również wystawa prac Hel Enri z Paryża oraz bardzo interesująca „Wystawa burzliwna”.

M.

Opera chińska przyjedzie do Łodzi

— Przed dwoma miesiącami narzekaliśmy na nadmiar artystycznych atrakcji. W tej chwili jest odwrotnie: część teatrów urlopuje, tak więc mamy w Łodzi posuch kulturalny. W związku z tym interesują nas mocno wasze plany na najbliższą przyszłość. Czy przygotowujecie dla Łodzi jakąś ciekawszą niespodziankę? — zwracamy się do dyrektora Państwowego Przedsiębiorstwa Imprez Artystycznych — Stanisława Szpęgla.

76-letnia Stanisława Dąbrowska utopiła się w Dobrzynce

Dwa dni temu, obok tamy młyną wodnego, znajdującego się na rzeczek Dobrzynce w Sienkiewiczu koło Pabianic, znaleziono zwłoki jakiejś starszej kobiety. Zwłoki te były już w stanie rozkładu. Początkowo milicja przypuszczała, iż może tu zachodzi wypadek samobójstwa.

Po wnikliwym dochodzeniu okazało się, że są to zwłoki 76-letniej Stanisławy Dąbrowskiej, zamieszkałej w Łodzi przy ul. Mierzejewskiej nr 6. Jak twierdzi rodzina denatki, starszuszka cierpiała na zanik pamięci. W dniu 20 lipca wieczorem wyszła z domu i więcej nie powróciła. Rodzina dała więc znać na milicję.

Dokładne oględziny zwłok pozwalają wysnuć wniosek, że chodzi tu o zwykły wypadek. Widocznie starszuszka, po wyjściu z domu, idąc po ciemku, spadła z brzoгу do rzeczki i utonąła. Sekcja zwłok potwierdziła sklerozę mózgu. (g)

Do nabycia...

Komisja Młodzieżowa przy Zarządzie Łódzkim TPP-R zawiadamia kierownictwo półkolonii oraz czasów w mieście, że dysponuje materiałami kulturalno-oświatowymi, które nadają się do wykorzystania w wyżej wym. ośrodkach.

Materiały są do odebrania w sekretariacie Zarządu Łódzkiego TPP-R, przy ul. Narutowicza 29.

